

Metronom

– E.Kirişçi · 23 Mayıs 2018

Tiyatro salonu, sahnedeki piyanoya vuran spot ışığıyla aydınlanmaktaydı. Gri tulum giymiş temizlikçi kadın ilerlemiş yaşına rağmen keyifle koltuk aralarını süpürüyor, sağa sola sıkıştırılmış mendil, çikolata kâğıtlarını topluyordu. Siyah kıyafetli kadın piyanist elinde telefonla sahneye girdi. Gözleri ekranda öfkeyle mırıldanıyordu. Temizlikçi sahneye baktı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Piyanist piyanoya yanaştı. Ayakucuyla tabureyi kendine çekip oturdu. Mırıldanması söylenmeye döndü. “Çıldıracağım!” Göz bebekleri kızarmıştı. Temizlikçi endişelendi. Süpürgeyi bırakıp telaşla sahneye çıktı. Piyanist dur durak bilmeden yazıyordu. Temizlikçi usulca sokuldu. Başını uzattı. Piyanist fark etmedi. “Hanımefendi iyi misiniz?” “Nasıl iyi olabilirim!” diye söze girip ilişkisinin en ince ayrıntısına kadar anlatmaya koyuldu. Bir yandan parmakları ekranda hızla geziyor, mesaj üstüne mesaj gönderiyordu. Kendi kendine gülüyor, aniden kızıyor, kendini suçlarken sevgilisine hakaret ediyordu. “Neymiş ilişki tekdüze olmuş, ritmi kaybolmuş. Suçlusunu benmişim.” Temizlikçi kulağı piyanistte soğukkanlı bir tavırla piyano üzerindeki metronoma uzanıp çalıştırdı. Tik.....Tak.....Tik.....Tak Çubuk sağa sola salınırken piyanist başını kaldırdı. Temizlikçi taburenin ucuna oturdu. “Metronomun ritmi, bir sesin ardından bir anlık sessizlik geldiği için var.” Metronomun ritmini önce hızlandırdı sonra yavaşlattı. “Ritm yavaşlasa da hızlansa da sessizlik orada.” Piyanist bozuldu. Temizlikçi gülümsedi. Piyanist bir telefona bir temizlikçiye baktı. “Haklısın sanırım. Şu mesajı da bir göndereyim...”